

شهرآورد تهران، این بار دوشادوش هم!

شناسه خبر: ۱۴۰۰۲۵ سه شنبه ۷ فروردین ۱۴۰۳ - ۱۴:۱۶

ورزشگاه آزادی یادآور شور و خشم رقابت‌های فوتبالی و دربی‌های جنجالی است؛ اما این بار چند ساعت قبل از شروع مراسم «محفل امام حسنی‌ها» پر از بازیکنانی است که هیچ‌کدام مقابل هم قرار نگرفته‌اند.

به گزارش موج خبر، دالان‌ها صدا دارند. انگار که انعکاس صدای جمعیت هنوز دارد به دیوارها می‌خورد و برمی‌گردد و می‌پیچد در دالان منتهی به زمین ورزشگاه. صدای همه‌ها و هیاهوهای ناهماهنگ، صدای تشویق‌ها و شعارهای هماهنگ. دالان‌های منتهی به ورزشگاه آزادی بیش از نیم قرن سر و صدا را در انعکاس خود دارند که هنوز می‌شود شنیدشان.

انتهای دالان، وقتی رنگ سبز زمین به چشم می‌خورد، لحظه‌ای است که آدرنالین را در خون هواداران فوتبال را بالا می‌برد. ورزشگاه آزادی همیشه برای من یادآور همین چیزهاست. یادآور شوق‌ها و خشم‌ها، اشک‌ها و لبخندها. یادآور شعر شهرآورد «مرتضی امیری اسفندقه» که جایی از آن می‌گوید: «...نود دقیقه کدورت؛ کدام استقلال؟ کدام پیروزی؟»

این بار اما ماجرا فرق می‌کند. ساعت نزدیک به یازده شب است. انتهای دالان، از ورودی ورزشگاه که داخل می‌شوم،

گروه‌های مختلف گوشه و کنار زمین مشغول کارند. چندتایی مشغول بستن داربست. چندتایی درگیر درست کردن سکوی وسط زمین. چندتایی سرگرم درست قرار دادن عکس یک شهید مدافع حرم غیرایرانی.

می‌گویند قسمت گل ورزشگاه، آن‌جا که تماشاچی‌ها دل می‌کنند که از آن‌جا بازی را تماشا کنند و پول بیشتری هم برای بلیتش می‌پردازند را گذاشته‌اند برای خانواده‌های شهدای مقاومت. از مسئولش می‌پرسم خودش دیده که واکنش خانواده شهدا وقتی دعوت‌شان کرده‌اند چه بوده؟ سر تکان می‌دهد که نه! به واسطه دعوت کرده‌اند. طوری سر تکان می‌دهد که انگار بخواهد بگوید چه اهمیتی دارد؟ اهمیتی دارد. خیلی اهمیت دارد. به این فکر می‌کنم که مادر شهیدی که داغ دلش هنوز تازه است، وقتی می‌فهمد که در مراسمی به این بزرگی، محترم‌ش داشته‌اند و دعوت کرده‌اند تا در بهترین جای ورزشگاه در کنار عکس فرزند شهیدش بنشیند، چه حسی داشته است؟

زمین ورزشگاه آزادی، چند ساعت قبل از شروع مراسم «محفل امام حسنی‌ها» پر از بازیکنانی است که هیچ‌کدام مقابل هم قرار نگرفته‌اند.

نظم در بی‌نظمی اتاق عملیات

دم افطار خودم را به محل جلسه رساندم. جلسه هماهنگی برگزاری مراسم «محفل امام حسنی‌ها» در ذهن من، یک نشست چند ساعته منظم بود که برنامه اجرایی مشخصی داشت و در هر ساعت، مسئول یا مدیری بلند می‌شد از جا و برنامه فردا را ارائه می‌داد و همه ساکت می‌شنیدند. چیزی شبیه به آن چه در مقیاس کوچک‌تر در جلسات هماهنگی مراسم‌های مختلف دیده بودم و در مقیاس بزرگ‌تر در فیلم‌های سینمایی!

میز افطار در اتاق کنفرانس چیده شده است. دور میز کنفرانس پر از همه‌همه است و همه دارند با هم حرف می‌زنند. مدیران رسانه‌ای و اجرایی کشور و مسئولان اجرایی مراسم همه دور میز افطار صداهایشان به هم گره خورده است. با خودم فکر می‌کنم که حتماً قرار است جلسه رسمی بعد از افطار و نماز شروع شود و این بحث‌های پراکنده پیش از شروع رسمی جلسه طبیعی است. نماز و بعد افطار هم تمام می‌شود اما بحث‌های پراکنده نه. این‌جاست که می‌فهمم تمام ماجرا همین است.

اتاق جلسه هماهنگی مراسم، جایی شبیه به اتاق عملیات است در شبی که قرار است طلوع فردایش بسم الله یک عملیات بزرگ باشد. همه‌همه‌ای که خبر از شدت و وسعت کار و هم‌چنین شور و اشتیاق مسئولانش می‌دهد. چندی که می‌گذرد، گوش و نگاه و ذهنم که به جلسه عادت می‌کند، نظم خاصی را در آن همه همه‌همه و بحث‌های دو نفره و چند نفره پیدا می‌کنم. نظم و روالی که بند سلسله مراتب نیست. جلسه‌ای که در آن بالا نشستن مدیر اهمیتی ندارد و همه از یک زاویه با هم صحبت می‌کنند.

کار دقیق، هیأتی است!

دو نفر از مسئولان برگزاری مراسم هر دو وقت صحبت به یک نکته مهم در فرایند اجرای این مراسم اشاره می‌کنند. این که چه در روند کار این محفل و چه در نمونه‌های قبلی چنین رویدادهایی مثل «مهمان ده کیلومتری»، مشخصه اصلی فعالیت تمام اعضای این پروژه، کار جهادی و بدون نگاه به سلسله مراتب است.

یکی از آن‌ها می‌گوید: «من کار اداری کرده‌ام. در روند کار اداری وقتی تصمیم بر انجام کاری می‌شود، همه چیز دست به دست هم می‌دهد که کار به تعویق بیفتد یا به کندی انجام شود اما این‌جا ماجرا فرق می‌کند. بچه‌های برگزاری این رویداد مصداق «فاسبقوا الخیرات» هستند. از یکدیگر سبقت می‌گیرند و کار را از هم می‌قاپند. این همان کار جهادی و کار هیأتی است. متأسفانه اصطلاح کار هیأتی در جامعه ما به معنی کار شلخته و بی‌برنامه جا افتاده است، اما اگر دقیق نگاه کنیم می‌بینیم که اتفاقاً درست‌ترین کارها و هماهنگ‌ترین کارها در هیأت‌ها انجام می‌شوند. در هیأت است که می‌بینیم از جفت کردن کفش تا تنظیم سیستم صوتی و پذیرایی همه و همه یک یا چند مسئول دارند که هر کدام به

درستی و دقیق کارشان را انجام می دهند و همه چیز منظم پیش می رود.»

یکی دیگر از مسئولان برنامه می گوید: «رویدادهایی مثل محفل امام حسنی ها یا رویدادهای مشابه قبلی شاید در ظاهر اولین رویدادهای بزرگی بودند که در تهران شکل گرفتند اما از نظر اجرایی برای ما تازه نبودند. این همان کاری است که بچه های جهادی و هیأتی ما همیشه می کردند. همان کاری که در هیأت های بزرگ ما در ایام محرم انجام می شود. همان کاری که در ایام اربعین انجام می شود. وقتی نیت ها خالص باشد، وقتی کسی چشم داشتی نداشته باشد و با دلش کار کند، همه کارها با دلسوزی و منظم انجام می شود و کاری به این وسعت به سرانجام می رسد.»

خاصیت روحیه جهادی این است که کارهای بزرگ و سخت را ساده نشان می دهد. هر قدر هم که مسئولان اجرایی این مراسم با لبخند از فرایند کار صحبت کنند، اگر نگاهی جامع به وسعت و پراکندگی کار بیندازیم، متوجه دشواری آن می شویم. حدود ۱۵۰ هزار بسته افطاری که آماده شده، خبر از احتمال حضور ۱۵۰ هزار نفر در این مراسم دارد. آمد و رفت، پذیرایی، مراقبت و اجرای مراسم زنده برای این تعداد مخاطب را باید بگذارید کنار ضبط و پخش زنده مراسم که در این وسعت حتی بدون مخاطب حضوری هم ددرسرهای خودش را دارد.

یکی از مسئولان فنی مراسم کمی از بسترسازی فناوری اطلاعات برای برگزاری این مراسم و از سامانه‌ای می‌گوید که پیش از قطعی شدن اجرای برنامه، یک پایش و نظرسنجی در خصوص زمان و شرایط برگزاری مراسم انجام داد و در نهایت روز پانزدهم رمضان توسط مردم انتخاب شد. هم‌چنین بستری اینترنتی مهیا شد که مخاطبان احتمالی برنامه بتوانند یک پیش ثبت نام در آن انجام دهند و در مرحله بعد درصد احتمال حضورشان در برنامه را اعلام کنند. این مسأله به مسئولان برگزاری نگاه آماری درستی می‌دهد که دست‌شان در تحلیل داده‌های پیش‌بینی برای مدیریت مراسم پر باشد.

او هم‌چنین از چند حمله سایبری مختلف از کشورهای مختلف از جمله رژیم صهیونیستی به سامانه‌های ثبت نام برنامه خبر می‌دهد و می‌گوید که این حملات سایبری در همان قدم اول دفع شدند.

مدت زمان گفت‌وگوها کوتاه است. همه درگیر رفت و آمدها و بحث‌های شب قبل از مراسم‌اند و در رفت و آمد بین محل جلسه و ورزشگاه آزادی که دارد برای مراسم آماده می‌شود. بعد از مراسم احتمالاً گزارش‌های خبری فراوانی از آن روی خط رسانه‌ها می‌رود اما این بحث‌ها، رفت و آمدها، بی‌خوابی‌ها و شور و شوق‌ها احتمالاً در اخبار برگزاری مراسم گم خواهد شد.

منبع: مهر

انتهای پیام/